

פניני חיים

אולי

תורתו של הרב דרוקמן זצ"ל סביב שולחן השבת

חידה
מי הוא הפרשן שהרב הסביר והרחיב את דבריו?

פְּרָשֶׁת בְּשַׁלַּח
פְּרָשֶׁת בְּשַׁלַּח
לַשַּׁבָּת

הַמַּחְלָה שֶׁלֹּא עֲבָרָה

שהמחלה עברה". החובש הסביר "כנראה ששכחתם את מה שהרופא הסביר. במחלת הצואר האדם, גם אם מבחוץ זה נראה שהמחלה עברה, החידקים שבפנים עדין מפריעים לגוף. זה שחיצונית הוא יכול לרוץ, זה עדין לא אומר שהמחלה בפנים חלפה. זו מחלה שנוכסת עמק לגוף, וחיבים מנוחה ארכה יותר להחלמה". אמא נסעה לקחת את עמי, וכעבר שבוע נוסף של מנוחה, אכן עמי חזר לאיתנו הראשון לגמרי.

בפרשתנו בני נמצאים במצב קשה, הם חסומים מהים שלפניהם בזמן שהמצרים מאחוריהם רוצים לתופסם. אך יש לתמה על תגובת ישראל, הרי יש מליונים של בני מול כמות קטנה של מצרים. בני יכולים פשוט להסתובב ולהלחם בהם, מדוע הם לא עושים זאת? הרחיב הרב דרוקמן והסביר שכיון שהם היו עבדים הרבה מאוד שנים, העבדות הפכה להיות חלק מהם, מעין מחלה שטמונה עמק בנפשם. זה לא כמו לכלוך חיצוני שיכול לרדת מהגוף במקלחת אחת. אפילו שהם כבר יצאו ממצרים ואינם משעבדים, הם מרגישים בתוכם את הפחד מהאדון המצרי. ואולי זו הסבה שדור זה של יוצאי מצרים לבסוף מת במדבר ולא זכה להכנס לארץ, שבה צריכים להיות בני חרין גמורים, גם בנפשם. אשרינו שאנחנו זוכים לגדל בארץ ישראל בגאלה, כבני חרין אמתיים!

"אין ספק, זה בטוח זה", קבע נחרצות ד"ר חזרתי, "מדבר במחלת הצואר האדם". "אז מה צריך לעשות?" שאלה אמא בדאגה. הד"ר הרגיע "הטפול ממש פשוט. צריך לקחת את התרופה אפילו לסיטי במשך שבועים, וגם להשאר בבית במנוחה. בעזרה בעוד שבוע הוא כבר ירגיש יותר טוב, אך כדי שהמחלה תרפא לגמרי צריך שבועים של תרופה ומנוחה". אמא של עמי הודתה לרופא והם הלכו לבית המרקחת לקנות את התרופה. עמי העביר את הזמן בביתו בקריאת ספרים ובהשלמת הלימודים. כעבר שבוע כבר נמאס לו מהחפש בבית, והוא פנה לאמו: "אמא, כבר כמה ימים שאני מרגיש טוב. מחר אני אוכל לצאת עם הכתה לטיול השנתי!". "אתה בטוח שכדאי?", שאלה אמא. דני ענה בהחלטיות: "כן אמא, אין חשש. תראי איך אני קופץ ורץ כמו שור". אמא רחמה על בנה המשעמם והסכימה. למחרת עמי הגיע לכיתה עם כובע, מים וכמה חטיפים. אך לאחר כשעה של הליכה, פנה לחובש שלוח אותם "אני לא מרגיש כ"כ טוב... ועוד לפני שסיים את המשפט צנח ונפל לידי של החובש. החובש טפל בו במסירות, וחיב לעצמו "מוזר, בקשי התחלנו ללכת, זה בטח לא התייבשות". ואז התקשר "שלום אמא של עמי, זה החובש. הבן שלך עכשו במצב טוב והוא נח באוטובוס, אך לפני כן הוא התעלף ללא סבה ברורה...". אמא של עמי הבינה את הטעות ושתפה את החובש: "לעמי היה את מחלת הצואר האדם, ובגלל שהוא כבר הרגיש טוב חשבנו

תלמידים גספרים

הצ'ק שלא נפדה

הנהג הקבוע של הרב נאלץ להעדר לתקופה מסוימת, ואחד מתלמידיו של הרב, הסייע אותו במקומו. לאחר יום ארוך וגדוש של פעילות ונסיעות רבות, הרב בקש מהנהג שיעצר באחת החנויות לקנות לו מאכל. כאשר הגיעו לבית הרב בשעת לילה מאחרת מאוד, הרב בקש מהנהג המחליף שימתין לו רגע. לאחר מספר דקות, חזר הרב עם צ'ק על סך 10 שקלים, לשלם על אותו מאכל. תלמידו של הרב התביש, והסביר לרב שבכלל לא התכוון לבקש מהרב תשלום. אך הרב שהיה מדקדק גדול ולא רצה להתקרב לאבק דק של גזל, בקש מתלמידו שבכל זאת יסכים לקבל ממנו. שנים רבות שמר התלמיד את הצ'ק ולא פדה אותו, שיהיה לו למזכרת עד כמה הרב מדקדק במצוה קלה כבחמורה.

דליגה שומרון

שבת אופי!